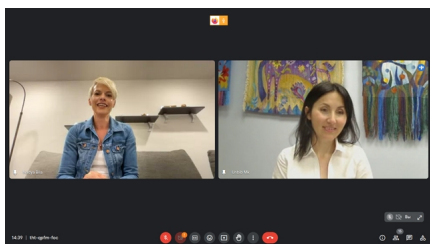

25 травня відбувся перший міжконтинентальний і вісімнадцятий за ліком літературний [стрим](#) за проектом [СмакBook від УІК](#), героїнею якого стала письменниця, авторка прози для молодих дорослих Надя Біла

Надя Біла народилася 8 червня 1979 року в Миколаєві, навчалася у Таврійському національному університеті ім. В. Вернадського. У 2010 р. переїхала до Великої Британії, а у 2012-му до США. Зараз проживає в Атенсі, штат Джорджія. Саме в Америці, за словами авторки, у неї нарешті з'явився час для письменництва. Їй завжди цього хотілося, ще підліткою писала вірші, казки, фанфіки. Після закінчення університету багато працювала (викладачем, секретаркою, журналістом, перекладачем, згодом відкрила школу англійської мови в Києві) і на письменництво просто не мала часу. Коли з'явилася можливість, Надя почала писати історії, це були довгі історії (перший роман 500+ сторінок) в улюбленому жанрі соціальної прози. Паралельно займалася письменницькою майстерністю, і саме її наставниця запропонувала написати щось про і для підлітків. Надія почала писати в жанрі в янг едалт і створювати історії про молодих дорослих. Її "Крута компанія" вийшла в 2017 році у видавництві "ВЦ "Академія" і того ж року стала кращою в номінації "Підліткова книжка року" рейтингу Простору "Барабука". Повість написана на українських реаліях, це добротна психологічна проза (з соціальним ухилом) про життя старшокласників (і трохи старших) у провінційному містечку. Авторка використала в творі власний досвід дорослішання, в ньому багато про Миколаїв (школи, вулиці, кафешки), тому ця повість особливо відгукується тим, хто мешкає чи мешкав у нашому місті. І це далеко не єдиний її плюс. У "Крутій компанії" детально прописані емоції, мотивація персонажів, стосунки, діалоги, конфлікти. Це відверта книжка, без купюр, дуже чутлива й правдива.

Втім, як зауважила авторка, не всі українські видавництва були готові її друкувати. Надія отримала кілька відмов, перш ніж ВЦ "Академія" взявся за рукопис. Письменниця відзначила професіоналізм і людяність Василя Теремка і його команди. Вони читали, давали корисні поради, вказували на певні моменти, які треба доопрацювати, змінити. Пані Надя вважає, що до редакторів треба прислухатися, адже це критики, знавці, які читають гори літератури і бачать те, чого не бачить письменник. Втім, авторка щиро

Автор: Unsvet

26.05.2023 15:11 - Обновлено 26.05.2023 15:16

зізналась наскільки їй важко відмовлятися від сюжетних ліній, прибираючи 50 сторінок з книжки, а потім переписувати половину роману. Потім пару днів складно взятися за цей текст. Але емоції вгамовуються, і робота триває.

Надя Біла поділилась особливостями своєї письменницької “кухні”. Вона пише сценами і часто “танцює з кінця”. Для неї важлива підтримка, важливо писати для когось (батьки, найкраща подруга), хто читатиме і висловлюватиме свою думку. Дуже стають в пригоді поради близьких людей. Наприклад, колега-викладачка вказала на задовгі речення — Надя почала їх “різати”; інша подруга зауважила в тексті багато банальних метафор, а сама письменниця їх не помічала. Надя вважає, що текст “має бути акуратним, легко читатися”. Аби досягти класного результату, вона звертається за порадами до інших письменників. До речі, українська письменницька спільнота дуже дружна і підтримуюча.

Авторку запитували, який її улюблений етап творення книжки — написання, публікація чи зустрічі з читачами і читацькі відгуки? Вона щиро зізналась, що дуже хвилюється під час зустрічей з читачами. Щодо читацьких відгуків, то, звичайно, письменниця за ними слідкує (зазвичай в інстаграмі і ТікТок). Відгуки не завжди є позитивними, читачі янґедалт-книжок більш критичні, ніж, до прикладу, юні читайлики дитячої літератури. Комуś сюжет видається нудним, комуś замало романтики, а комуś сподобалось, але своїй дочці читати не дозволить. На початках Надію це демотивувало, а зараз сприймає спокійніше, з розумінням. Зараз письменниці не пишеться: “Час є, а ресурсу, творчої енергії нема. Але не тому що маленькі діти, а тому що війна”. Для Наді письмо — це терапія. Після виходу її першого оповідання, зрозуміла, що якби почала писати раніше, не припустилося б багатьох помилок, пережила б їх на сторінках своїх книжок, а не в житті. На її думку, твори жанру янґ едалт саме тому стають світовими бестселерами, і їх читають люди різного віку, бо в таких книжках йдеться про важливі досвіди, які залишаються на все життя. Ця ніша нині в Україні не заповнена. Але письменниця гаряче радить українським авторам наповнювати книжкову полицю для “майже дорослих”.

Поговорили про книжки-вікна (дивимося на інший, але не наш світ) і книжки-дзеркала (книжки, написані про наші реалії). Письменниця вважає, що це її місія — писати про українські реалії, писати книжки-дзеркала. Радила читати роман Наталії Снігур “Снігові пожежі”, бо він дуже про Миколаїв. До того ж це соціальна янґедалт-проза про пошук себе, про життя героїні між двома світами — батьки/дім і велике місто/перспективи.

Письменниця завважила, що зустріч її надихнула й зарядила позитивом. А ми щиро дякуємо Наді Білій за щире, цікаве спілкування, за особливу атмосферу і за книжковий подарунок — її новий роман “Ел і Ева”. Домовилися зустрітися в Миколаєві. І дуже сподіваємось, що зустріч відбудеться якнайскоріше.

Дякуємо ЗСУ за можливість працювати, говорити про книжки і бути вдома.

P.S. Друзі, дякуємо всім, хто долучився! Ми робимо перерву на літні канікули. Побачимося/почуємося/поспілкуємося вже у вересні.